Батько прийшов додому. Він щось тримав у картузі й хитро всміхався.

— Ну, діти, дивіться,— сказав батько.

З картуза на широку лаву талапнулося щось маленьке, сіре, пухнасте. Воно розчепірило лапки, мов на льоду, а вушка злякано прищулило.

— Руками не чіпайте! — застеріг батько.

Ми зачаровано дивились на зайченя, яке

боялося і ворухнутись. Тільки світило оченятами, тільки тремтіло.

— Иду я сільською околицею, там, де латка вівса росте, а воно вискочило налякане і просто мені під ноги. Я й узяв його.

А ми ще ніколи так близько не бачили жодного зайченяти. Дивимось і всміхаємось. Тільки чому воно завмерло на лаві, чому не побіжить? Чи тому, що маленьке й не навчилося бігати, чи тому, що нас боїться?

— Нагодуйте,— порадив батько.— Воно їсти хоче.

Блюдечко з молоком підсунули зайченяті під самісінький носик. Тільки воно чомусь і не глянуло. Принесли трави. Поклали коло блюдечка. Але воно й не понюхало.

— Видати, в неволі не їстиме,— похитав головою батько.— Доведеться випустити його.

— Де? В селі? — обізвались ми.— Тут собаки роздеруть.

— Підемо в поле,— сказав батько.

Вже вечоріло, коли ми опинились на околиці села.

Велике червоне сонце висіло над обрієм, ось-ось сяде на далекий пружок.

— Отут воно мені й попалось, бідолашне... Батько розтулив свого картуза. Думали, що зайченя зразу дремене, а воно сиділо й злякано щулило вуха.

— І тут боїться,— усміхнувся батько.— Давайте відійдемо вбік.

Відійшли, стали віддаля, дивимось.

Зайченя якось дивно ворухнуло передніми лапками — й таки стрибнуло. М'яко, легенько стрибнуло, наче не вірило в свою волю. І скоро зникло у вівсі.

А нам чомусь стало жаль. На коротку хвильку стало жаль, а потім, сміючись, розказували одне одному, як зайченя ворухнулось, як пострибало в овес.